

E - B O O K

KREV ČERNÝCH VRAN

VÁCLAV VOTRUBA

KREV ČERNÝCH VRAN

Václav Votruba
www.vaclavvotruba.cz

1998

Byl nervózní jak prase. Diví se ale někdo? Bylo mu teprve šestnáct let, chodil prvním rokem na Jirsíkárnu a právě se nacházel ve zkušebně metalové kapely. Měl z nich nahnáno. Vůbec nic o nich nevěděl, ale jen tím, jak vyhlíželi, jakou měli image, si u něj vybudovali nemalý respekt.

Seděli v malé místnůstce o velikosti čtyři metry na tři, svítily jen nějakou starodávnou lampičkou a mlčeli. Hleděli na něj. Pozorovali, jak si zapojuje kytarový aparát. Aparát vyrobený doma na kolena. Koupil ho před časem od kytaristy z jedné punkové kapely, což mimochodem nebyl obchod století, protože ho ten parchant pěkně natáhl. Měl strach, co tomu nádobíčku řeknou, poněvadž to byla ryzí amatérina, ale v penězích se netopil, neměl ani žádnou brigádu, takže si nic lepšího dovolit nemohl. Nemluvě o kytaře Galaxis, za kterou by se mu kdekdo vysmál.

Ne však oni... Naopak. Když postavil zesík na bednu, ozvalo se obdivné písknutí.

Byl to Franta. Bubeník. „Pěkný,“ ucedil.

„Díky,“ odpověděl a v duchu se radoval.

„Lampa?“ zeptal se Marek.

„Jo.“

Těšil se, že tato slova odbourají trapné ticho, které občas vládne mezi dvěma stranami, jež se neznají, tudíž neví, o čem mluvit, ale nestalo se. Franta se jen zvedl pro flašku Gambrinusu, kterou následně otevřel zuby. Opět zavládlo to trapné a deprimující ticho...

Na ty dva narazil přes inzerát, který visel na dveřích Sluje, což bylo metalové hnízdo, kolem kterého každým dnem chodil. Toužebně na ta vrata do klubu civěl a představoval si, jak tam jednou bude pochlastávat. Byla to Mekka budějckého metalu.

Jenomže byl mladej sráč, kterej byl utiskovanej svými rodiči. Ti nevěděli, co je to metal, jaké je jeho poselství, jak důležitý je. Otec poslouchal maximálně Jirku Schelingera, přičemž u piva rád rozumoval, že takhle tvrdí ti Sabati nebo Zepelíni nikdy nebyli. Syn neoponoval, nemělo to cenu. Ale v jeho nitru to samozřejmě vřelo. Jahody mražený tvrdší než War Pigs? Fotr byl vůl.

A matka... Ta skončila u Hany Zagorové, i když pravdou spíše je, že muziku jako takovou vlastně nikdy neposlouchala.

Měl štěstí, že s ním na základku chodili kluci, co věděli, jak má správná hudba znít. Žádné synťáky, umělé bicí, nedejbože slizký orchestr. Ne! Pořádně zkreslené kytary, rozzuřený zpěv, texty brojící proti všemu a proti všem. To byl metal!

I přes tu odtažitou atmosféru byl šťastný, že sedí ve zkušebně s maníky, kteří vypadají, že to myslí stejně vážně. Že pochopili... Oproti spolužákům ze základky byli přece jen dál. Zatímco ti považovali za největší kult Iron Maiden a Alice In Chains, Marek

s Frantou šli víc do hloubky. Byl to underground. To slovo ho vzrušovalo... Vonělo svobodou a revoltou.

„Tak co, už to bude?“ ozval se malinko podrážděně Marek.

„Jasně, víš, že musíš lampy chvíli žhavit.“

„Jdi do prdele s takovými kydy. Tady nejsi ve zkušebně Arakainu a podobných komerčních sraček.“

Ta slova ho zasáhla, ale snažil se, aby to na něm nebylo znát. Snažil se tvářit tak, že souhlasí, ačkoliv tak docela nevěděl, co mu sakra vadí na Arakainu. Arakain byl dobrý, natočil Schizofrenii a Salto Mortale, to jsou kurva pecky.

„Dobře,“ řekl a zesík nastartoval. Chvíli měl pocit, že se nic nestane, ale nakonec se ozvalo šumění, které signalizovalo, že je aparatura připravena.

Měl obavy, aby nepřihlíželi dál... aby nečekali, že jim předvede sólový koncert, ale to se naštěstí nestalo. Franta konečně usedl za škopky, Marek popadl basu a spustili.

Stál a civěl na ně. Kytara na něm visela a každou sekundou těžkla. Byl to ohlušující bordel. Modlil se, aby nechtěli společný jam. Na to nebyl připravený. „Nezahrajeme si něco známýho? Naučil jsem se třeba Armageddon od Törru,“ řekl zdrženlivě.

Oba se na něj podívali, jako by z huby vypustil tu nejhorší věc na světě. „Takže... dvě věci!“ ujal se slova Marek. „Žádné předělávky nehrajeme, protože nejsme zkurvená zábavovka. Zadruhé – Törr je sračka, se kterou za námi nelez.“

„Törr je klasika. Armageddon je skvělá deska,“ oponoval, aby si zachoval alespoň maličkou hrdost.

„Hovno klasika,“ odplivl si Marek. „Törr je obyčejný bigbít, který se snaží tvářit drsně. Ještě jednou přede mnou řekneš název téhle kraviny a můžeš si rovnou sbalit cajky.“

Nevěděl co říct, myslel, že Törr nebo třeba Debustrol jsou přesně to, na co by mohli slyšet. Vždyť nebyl tohle underground? Znal lidi, kteří se hlásí k metalu, kteří jsou obsypaní nášivkami Iron Maiden a Saxon, ale Debustrol už je pro ně za hranou. Byl to pro ně vrchol tvrdosti. Fakt hustej nářez.

„Znáš Maniac Butcher?“ ozvalo se od bicích.

„Co?“

„Kolik je ti?“

„Šestnáct.“

„Tak to bys do hajzlu mohl vědět, co jsou Maniac Butcher!“

„A co třeba Master's Hammer?“ prohodil.

Opět ticho, které ho rozhodilo.

„Ti jsou nejhorší,“ odušil Franta.

„Proč?“

Opravdu nechápal, proč by měla být kapela, která natočila Ritual, nejhorší.

„Protože se celé blackmetalové scéně jenom vysmáli,“ kroutil Marek hlavou, jako kdyby se právě setkal s tím největším tupcem. Byla v tom dávka arogance, dávka jedu a něčeho mnohem horšího. „Infiltovali se dovnitř, aby jí mohli zlomit vaz. Leč tím nás jen posílili!“

„Nás?“ zvedl obočí.

„No jistě, nás, blackmetalovou legii!“

„Vždyť Ritual i Okultista jsou parádní desky...“

„Je to komerce,“ zašeptal Marek. Sedl si na barovou židli, kterou měl přistavenou vedle svého aparátu. Jako by se připravoval na sáhodlouhou přednášku. Bylo fascinující, jak pečlivě promýšlel každé své slovo. „Tobě nevadí znesvěcení jménem Šlágry?“

„Vadí, ale beru to jako výsměch ortodoxnímu metalu,“ odpověděl přesvědčivě. Popravdě si Šlágry nikdy nepustil, ale věděl, jakou mají pověst. To však neměnilo nic na tom, že Ritual byla klasika.

„Výsměch ortodoxnímu metalu?“

„A ne? Sám jsi před chvilkou říkal, že se vysmáli blackmetalistům.“

„A to tě nesere?“

„Myslím si, že přílišná ortodoxnost je vždycky na škodu.“

„Vysmahni z této zkušebny!“ vyštěkl Marek.

Stál tam jak opařený. Vždyť se ještě nedotkl strun! Vždyť nemohli vědět, jak hraje, co umí, co v něm JE!

„Jsi hluchej? Vypadni,“ zabučel Franta.

„To vám tak vadí jiný názor?“

„Ne,“ usmál se Marek... snad vůbec poprvé. „Vadí nám kryptové, kteří se serou do metalu, přičemž nechápou, co vlastně metal znamená. Je to pro ně jen obyčejná zábava. Teď hrát metal, zítra jezdit na skejtu... Když jsi sem dneska napochodoval, měl jsem naději, že jsi konečně ten pravý. Máš to v očích, cítím v tobě oheň, to mi imponuje, ale je vidět, že nejsi připraven na tak důležitý životní úkol.“

„Mám v sobě žár! A chci vám to dokázat,“ vyprskl.

Marek jen mávl rukou. „Odejdi...“

Nic neřekl, neměl co, byl vzteklý, nenáviděl ty dva arogantní blbce, co si mysleli, že sežrali všechnu moudrost. Nejradši by je poslal do samotného pekla, ale nebyl vznětlivá, respektive konfliktní povaha. Balil si věci a v hlavě přemítal, co se stalo. Proč se to tak podělalo... Kdo za to mohl... Blbí Master's Hammer!

Nejhorší bylo, že neměl kam jít, otec pro něj měl přijet až za dlouhou hodinu. Ale nevadilo. Vytahal věci ven a vyčkával, už s nimi nechtěl být v jedné místnosti. Dusil se tam.

„Poslouchej,“ řekl mu Marek při odchodu. „Hůl jsem nad tebou nezlámal. Jsi jen mladý smrad, co neměl v životě štěstí na lidi kolem sebe. Přijď zítra večer do Sluje a přines mi prázdnou kazetu. Nahraju ti Barbarians od Maniac Butcher. Ty to do sebe budeš cpát celé dny, dokud neprocitneš, nepochopíš... Pak uvidíme.“

Byl stále rozzuřený, ale zároveň vděčný za tak velkorysá slova. Sice nevěděl, jak se do Sluje dostane, ale vnitřně byl rozhodnutý, že do ní vstoupí stůj co stůj. Ať se třeba otec zblázní. Ve dveřích té smradlavé zkušebny totiž pochopil, že stojí na prahu nové životní éry. Bylo mu šestnáct, těm dvěma osmnáct, bylo jasné, že mezi nimi musely být rozdíly. Oni měli náskok celé dva roky. Dva roky vstřebávali všechnu tu krásnou hudbu, kterou mu později ukázali. Kterou ho naučili poslouchat. Hudbu, kvůli níž málem zemřel...

„Ani ses mě nezeptal, jak se jmenuju.“

„Záleží na tom?“ zvedl Marek arogantně obočí.

„Jo. Jmenuji se Venca.“

„Strašné jméno...“

Druhý den se do Sluje odhodlal. Nešlo to jinak... Doma rodičům nakecal, že se chce jet projet na kole. Fakticky jim ani nelhal. Na kolo fakt chtěl... aby se mohl dostat do hospody, o které toho tolik slyšel. Dostavilo se však zklamání, když Frantu s Markem potkal přímo ve dveřích. Byli na odchodu...

„To jsi ty,“ zasyčel na něj Marek.

„Jo,“ odpovéděl Venca. Kdo jiný by to měl být?

„Pojď s námi, jdeme pryč z tohoto anarchistického doupěte.“

„Anarchistického? Vždyť to je metalový hnízdo. Jaká anarchie?“

„Sluj se úplně zkurvila, samej pankáč a komerční rádobymetalista,“ řekl Franta.

Už zase ta komerce. To slovo ho sralo, a to se znali sotva dva dny! Ale nic to neměnilo na to, že s těma dvěma chtěl být, i když vypadali, že mají v prdeli narvanou okurku.

„Kam půjdeme?“ zajímal se.

„Ke Slavii, koupíme cestou pár lahvoňů a zachlastáme,“ usmál se Franta, zatímco Marek byl stále zachmuřený. „Aspoň nebudeme podporovat ty svině, co chtějí na nás, mladých klukách, vydělávat!“

„Co se stalo?“ Zajímalo ho to, měl právo to vědět. Marek se zastavil, podíval se mu do očí a chytil ho pod krkem. „Jedno si pamatuj, kamaráde. To že někdo poslouchá metal, ještě neznamená, že je metalista. On to taky může být obyčejný trendový blb, co si na metalistu jen hraje. Metal je náboženství. Ale... ne všechen! Black metal... to je zákon!“

Věřil mu každé slovo. Jen pokýval.

„K těm, co myslí black metal vážně, není snadné se dostat,“ pokračoval Marek, „není to něco, co ti naservíruje MTV a podobné zhovadilosti. Něco, co ti půjčí každý buran, který se prsí, že byl kdysi na koncertě Stormwitch v Ostravě. Ne, TOHLE je underground. Underground je skutečné umění, vyšší mez, je to dokonalý protipól mainstreamu, který je pro ovce a lidi, co mají sice otevřené oči, ale nic nevidí.“

Na okamžik se odmlčel a Venca pocítil kapičku potu na zádech. „Máš s sebou tu kazetu?“

„Jasně, dočista se třesu, až mi tu pásku nahraješ!“

„Výborně! Je to devadesátka?“

„Jo.“

„V tom případě ti na béčko nahraji největší základ všech základů. Arcidílo black metalu – Filosofem od Burzum,“ řekl slavnostně a rozepl si černou mikinu. Pod ní měl tričko, na kterém byla selka s nějakým dlouhým dechovým nástrojem. „Filosofem, to je největší hudební revoluce. Tahle deska změnila úplně všechno,“ vysvětloval Marek. „Je to tak odporná muzika, až je krásná. Jako mršina, která leží u silnice, odpuzuje tě, ale zároveň se od ní nemůžeš odtrhnout. Varg Vikernes sepsal Nový zákon.“

Nevěděl, kdo je Varg Vikernes, co jsou Burzum a už vůbec v životě neslyšel o Filosofem. Ale ta vášeň v Markově hlase... byla opojná. Užival si společnou chvíli, ale zároveň toužil po tom, až konečně bude mít slíbenou pásku v ruce a naplno pronikne do světa svých dvou nových přátel.

„Kluci, mrzí mě, jak to včera dopadlo,“ řekl na Lannovce. Franta si odkašlal, nejspíš moc dobře věděl, že přijde další Markův výbuch.

„Nikdy se neomlouvej! Nemáš za co se omlouvat! Co děláš, co říkáš, to je vždycky tvá aktuální reakce, o které si myslíš, že je jediná správná. A to je v naprostém pořádku,“ řekl Marek překvapivě klidně.

„Ale nebyli jste z toho nadšení.“

„To nic nemění na tom, že ty jsi nic špatného neudělal! Každý člověk je samostatná jednotka, nejsi ovce. To si pamatuj! Buď misantropem, straň se lidí, teprve poté budeš šťastný.“

„Chceš mi tím říct, že mě nemusí zajímat, že třeba ty s některým mým názorem nesouhlasíš?“

„A proč by mělo? Záleží ti na mně? Nezáleží, a to je jediné dobře. Ser na mě, ser na všechny. Musí z tebe být egoistický zmrď, abys na sebe mohl být pyšný.“

„Mám lidi rád...“

„To je největší chyba, jelikož lidi jsou největší svině. Nikomu nevěř.“

„Ani fanouškům?“

„Ještě žádné nemáš.“

„Budu mít.“

„Na to ser. Pamatuj si, že lidi smrdí. Smrdí vši tou falešnou morálkou, veškerou přetvářkou.“

„Smrdí?“

„Smrdí.“

„Jak může fungovat kapela, která nechce fanoušky?“

„Ta kapela je moje,“ řekl Marek zprudka. „To znamená jedinou věc – nikdo mi do ní nebude kecat. NIKDO! Vše záleží na mém uvážení, na mém rozhodnutí. Jestli chceš být toho součástí, musíš to akceptovat...“

„Jako já,“ řekl Franta takřka neslyšně.

„Souhlasím. Dává to smysl...“

Marek si stoupl na betonový květináč, rozhlédl se po ulici a hlasitě zvolal směrem ke svým druhům: „Jsem Varg Vikernes a vy jste mí Burzum!“

Když seskočil dolů, chytil Vaška kolem ramen. „Jak se jmenuješ?“

„Venca,“ řekl pevně a přešel fakt, že se mu o den dříve představil.

„Hovno, Venca... To je slabošské jméno. Od této chvíle jsi Count Funeral!“

„Co to znamená?“

„Znamená to, že jsi NĚKDO. Jsi silný, sebejistý... jsi monstrem, kterého se všechna ta konvenční hovna musí bát!“

Líbilo se mu to. Count Funeral. Neměl tuchy, jak by se to dalo přeložit, ale sakra jo... bylo to moc dobrý! Znělo to světově, drsně, fakt kurevsky blekově. Žádnej Ota Hereš nebo Franta Štorm. Count Funeral, to byl vážně metal.

„On má být Count Funeral a my jsme Franta s Markem?“ podíval se na něj Franta nevěřící.

„Omyl, bratře,“ vykouznil Marek alespoň náznak úsměvu. „Ty jsi Helldrummer.“

„A ty?“

„Já...“ zasn timer Marek. „Já jsem Lord Destroyer. Ničitel... Ničitel celého mainstreamu, stádovitého myšlení, této dekadentní doby.“

Venca měl nutkání se usmát, ale ubránil se tomu, věděl, co by následovalo. Ničitel stádovitého myšlení. Asi věděl, co tím chce Marek říct, ale v tu chvíli... prostě vedle Prioru uprostřed Budějce to znělo divně.

Ale byl uvnitř šťastný. Už jen to, že mu dal jméno, a to ne ledajaké, znamenalo, že s ním počítá. Že bude součástí jeho plánu. Součástí jeho života. Nic jiného nebylo důležité.

„Skočím pro ty lahváče, Máro,“ řekl Franta.

Marek se usmál. „Žádný Mára... Ještě jednou mi tak řekneš, zabiju tě. Slyšíš? Myslím to smrtelně vážně. Věřím, že to moc dobře víš.“

Franta se poškrabal na levé ruce a znovu si odkašlal. „Jasně, Destroyere, moc dobře vím, o čem mluvíš. Sakra vím!“

„Každopádně jsem přesvědčen, že piva by měl obstarat Count Funeral,“ podíval se Marek směrem k Vencovi.

„Ale... je mi jen šestnáct, nevím, jestli mi je prodají,“ vysoukal ze sebe.

„Tím líp, vyzkoušíme si, jak tvrdý dokážeš být,“ zareagoval a postrčil ho směrem k samošce.

Jestli to měla být zkouška, tak to byla zkouška pěkně drsná, protože i když mu bylo šestnáct, vypadal spíš na čtrnáct, což mu moc do karet nehrálo. Ale poslechl ho a do obchodu vstoupil. Ve dveřích se otočil, aby se na ty dva usmál. Pozorovali ho bez jediné znatelné emoce, byli jak ty největší metalové hvězdy na světě. Žral je.

Když si dával piva do košíku, cítil se jako zloděj, což byla zcela zbytečná emoce, jenomže alkohol si sám dosud nekupoval, vlastně ho alkohol ani moc nelákal. Byl nesvůj, rozhlížel se po obchodě, jako by na sebe chtěl upozornit. Jako by chtěl říct: „Hele, je mi šestnáct a hodlám si koupit chlást.“

Nikdo si ho ale nevšímal. V samošce vládla unavená a lhostejná atmosféra.

Vzal šest flašek a coural se k pokladně. Seděla tam stará ženská s červeným ksichem. Nejspíš sama nasávala první ligu. Přišpendlila na něj ta svá prasečí očka a Venca usoudil, že je konec.

„Dobrý den,“ řekl co nejklidněji.

Neodpověděla! To bylo špatný...

Vzala jednu flašku, podívala se na etiketu, jako by nikdy v životě neviděla Gambrinus a z té tlusté huby vysoukala: „Kolik?“

Bylo to tady! Opotil se, neboť nevěděl, jak to těm dvěma vysvětlí.

„Kolik máš těch flašek, se ptám...“

„Šest,“ odpověděl rázně.

Řekla cenu, on zaplatil a tím to skončilo. Překvapeně vylezl ven a těm dvěma vítězoslavně ukázal svůj úlovek.

„Měl jsi té prasnici rozbít hubu, čuměla na tebe tak pohrdavě,“ konstatoval Franta. „Vždycky tak čumí, jednou na ni skočím.“

„Kašli na tu lůzu. Je jen unavená z dnešního kapitalistického světa,“ řekl Marek a o obrubník otevřel lahváč.

Ke Slavii nakonec nedošli, Marek, respektive Lord Destroyer, změnil názor. Rozhodl, že zamíří na Malák. „Vysmát se těm dědkům tam,“ prohodil a napil se piva.

„Jo, přesně, dát jim najevo, jak trapná je jejich existence,“ podkuřoval mu Franta.

Vencovi se do toho moc nechtělo, nebyl žádný rebel, grázl, někdo, kdo by se mohl vysmívat starým lidem, avšak musel. Nejspíš to totiž byla další zkouška. A pokud ne, beztak si na tyto chvíle bude muset zvyknout, obrnit se.

Jelikož ale bylo pod mrakem, na Maláku se nikdo nepovaloval, takže si mohl oddychnout. Lord Destroyer se posadil do trávy, zavřel oči a nasál vzduch. „Alespoň malý kousek přírody v betonové džungli.“

„Pravdu máš,“ přitakal Helldrummer, přičemž Count Funeral ze sebe vypudil souhlasný povzdech.

„Funerale, kdy jsi byl naposledy v lese?“ zeptal se Destroyer.

V lese? Naposledy s dědou, když byl dítě. Byl klasický produkt krajského města – vychován mezi domy a auty. Příroda, to pro něj byl strom, který rostl za barákem.

„To už je dlouho.“

„Myslel jsem si to,“ řekl a zadíval se do řeky. „Je to smutný svět,“ pokračoval po chvíli. „Vybuodovali jsme si hnízda, ve kterých ale nemůžeme být šťastní. vzdalujeme se matce zemi, vlastní podstatě, svým kořenům. Jsme jen zahleděni do sebe, ale paradoxně nás náš život ani nezajímá.“

Venca nevěděl, o čem mluví, ale opět kýval hlavou. Znělo to hluboce a on cítil, že konečně v životě tráví chvíle s někým inteligentním. S někým, kdo to má v hlavě fakt v pořádku.

„Jako dítě jsem hrozně rád chodil lesů,“ pokračoval Destroyer. „Něco vám povím, les, tam člověk najde odpovědi na všechny otázky kolem fungování života. Je tam všechno. Je tam něha, obětování, brutalita... Tolik emocí, tolik pudů.“

„Evokoval jsi mi jednu vzpomínku... Děda mě kdysi vzal kamsi pod Kletř, miloval to tam, říkal, že je to duchovní místo, kde jsou menhiry. Právě ty jsme tenkrát hledali, ale strhla se bouřka, fakt dost hustá bouřka, tak jsme pelášili pryč, až jsme dorazili před jednu kapličku. Celkem udržovanou. A právě tam to leželo přímo před vraty...“

„Co?“

„Já nevím. Nevím. Možná to byla srnka. Asi to byla srnka.“

„A pointa?“

„Byla na cucky. Byl to jen rozervaný kus masa. Bez hlavy... To všechno bylo hrozný, ale nevyrovnalo se to tomu, co se dělo v útrokách toho... těla.“

„Červi?“

„Jo, řádili tam jak pominutí. Totální hostina. Lezli jeden přes druhého a žrali. Cpali se a snad i mnozí z toho chcípili, protože byli fakt naducaní.“

„To je ta brutalita, o které jsem mluvil.“

„Zvedl se mi žaludek a nablil jsem těsně vedle tý mršiny. Víš, co je nejhorší?“